

Din tinerețea tatălui

„Mamă”, a întrebat Hans, cel mai în vârstă din grupul de frați și surori, „mai știi că ne-ai promis să ne povestești odată câte ceva din tinerețea tatei?”

„Da, mai știu, și știu, de asemenea, că trebuie să-ți ții promisiunea”, a răspuns mama prietenos. „De la bunicul am aflat felurite lucruri din tinerețea tatălui și tocmai astăzi, la muncă, mi-a revenit în memorie deosebit de plin de viață un eveniment. Pe acesta vreau să vi-l povestesc imediat.”

Spunând acestea, mama l-a luat în poală pe copilul ei cel mai mic și s-a așezat în fotoliul comod, care în timpul zilei era rar ocupat. Ceilalți copii și-au căutat un locșor în apropierea ei. Era deja destul de întuneric, dar peste curte cădea în cameră lumina lămpilor din tăbăcăria situată în apropiere.

„Voi știți”, a început mama, „că tata are doi frați și două surori. Ei toți au putut, la fel ca voi, să audă deja de timpuriu despre Dumnezeu, care a creat toate lucrurile și care îi iubește pe oameni. Tata era mereu puțin cam „aparte”, cum spun oamenii. El medita la lucruri la care copiii abia dacă se gândesc, de exemplu, cum este posibil ca nenumăratele stele să se deplaseze pe cer și totuși să nu cadă niciodată sau cum Dumnezeu, pe care nu l-a văzut nimeni niciodată, dirijează toate lucrurile și îi vede pe toți oamenii. La multe dintre întrebările sale nu puteau nici părinții să-i răspundă. Printre altele, tata era un mare prieten al animalelor și părinții săi i-au permis să-și țină un fel de mică menajerie: șoareci albi, tot felul de păsări, o cioară care putea să rostească unele cuvinte, iepuri și...”

«Trebuia tata să îngrijească singur de toate animalele?», a întrerupt-o micul Theo pe povestitoare, foarte interesat. Probabil că el se gândea la castronelul cu hrană pentru păsărelele sale, care încă de ieri era gol până la ultimul grăunte.

«Firește», a strigat Christian, cel de cinci ani. «Dar tu nu trebuie s-o întrerupi mereu pe mama cu întrebatul tău.»

„O dată nu este întotdeauna, Christian”, a corectat mama, „și puteți să întrebați atât cât vreți. Da, tata a îngrijit conștiincios de toată menajeria sa și discuta cu micii săi prieteni tot felul de lucruri, pe care nu voia să le spună oamenilor, dar care îl preocupau totuși așa de mult.

Astfel, tata le povestea animalelor despre Dumnezeu, care făcuse lumea, care menține stelele pe cer și care l-a trimis pe pământ pe Fiul Său, Isus Hristos, pentru că El îi iubește așa de mult pe oameni. Când mama sa l-a auzit odată vorbind în felul acesta, ea a clătinat din cap pentru băiatul ei ciudat, care era așa de cu totul altfel decât ceilalți copii. Fără tovarășii săi, animalele, tata sigur n-ar fi avut o tinerețe fericită și Dumnezeu a avut grijă ca părinții săi să înțeleagă aceasta și l-au tratat pe micul „visător”, cum îl numeau oamenii, corespunzător caracterului său particular. Când tata a venit de la școală, firește că multe au fost altfel. El trebuia să învețe un meșteșug. Tatăl său a ales pentru el un maestru capabil, dar sever, care locuia într-un alt oraș și despre care era de presupus că îi va alunga băiatului cu desăvârșire cheful pentru visare.”

«Ah, sărmanul tata!», a strigat Christian, «nu i-a fost dor de acasă?»

„Ba da, îi era. La acest dor se adăuga că ceilalți ucenici își băteau joc de el și îl numeau ‚micul evlavios’, pentru că observau că tata îl iubea pe Domnul Isus.

În zilele lucrătoare, tata trebuia să muncească mult - pe atunci avea abia paisprezece ani -, încât seara cădea obosit mort în pat și adormea imediat. Dar duminica avea timp pentru meditație și

atunci plângea multe lacrimi. Dar din micul băiat sfios devenea un erou când era vorba să se împotrivescă răului, la care ceilalți băieți voiau destul de des să-l momească. Ce-i drept, îndrăzneț rar să le vorbească despre Dumnezeu, el vorbea mai mult prin comportamentul său. El se temea, înainte de orice, să nu-L întristeze pe Dumnezeu și să-I fie neascultător. Și tocmai aceasta era ceea ce îi provoca pe colegii săi să facă din el ținta observațiilor lor ironice. Perioada de ucenicie a tatălui a fost de-a dreptul grea. Maistrul său părea că nu se interesează deloc de el. Firește, aceasta doar părea așa. În realitate, el avea mult interes pentru băiat și în taină îl avea continuu în vedere. Dar tata nu observa nimic din aceasta și nici nu i-a folosit la nimic.

Într-o zi s-a întâmplat că prima calfă, la tuns, a tăiat o prețioasă piele de bivoliț. Tata, care stătea la aceeași masă de lucru, a văzut limpede aceasta. Puțin după aceea a răsunat fluierul care anunța ora prânzului și toți s-au grăbit în sala de mese. Ultimul a apărut prima calfă. Nimeni nu văzuse că el împinsese pe furiș pielea deteriorată pe locul tatălui. În timpul pauzei de prânz, maistrul a trecut prin atelier și a văzut ce se întâmplase cu prețioasa piele.

El a așteptat până seara, dacă ‚micul evlavios’ nu va veni cumva și își va recunoaște vina de la sine. Firește că tata n-a apărut. În dimineața următoare, maistrul a venit în atelier și a întrebat, rămânând în cadrul ușii:

«Cine dintre voi a deteriorat ieri frumoasa piele de bivoliț?» Spunând acestea, el și-a privit oamenii pe rând.

Și ce s-a petrecut? Prima calfă a pășit în față și a spus cu sânge rece:

«Aceasta a făcut-o Christian, eu am văzut.»

Tata, care de spaimă a devenit foarte palid, s-a bâlbâit:

«Aceasta... aceasta nu este adevărat...»

Ochii tuturor erau îndreptați asupra ucenicului palid, care tremura, care în consternarea sa se poticnise în mijlocul frazei.

«Așa, nu este adevărat? Și pe locul cui am găsit ieri pielea? Faptele vorbesc. Paguba va fi reținută din plata ta săptămânală.» Așa a vorbit maistrul sever, în timp ce toți au auzit, și a trântit ușa în urma sa.

«De ce n-ai recunoscut? Acum, bătrânul va fi zile în șir insuportabil», au spus ceilalți și s-au așezat în jurul tatălui.

«N-am făcut-o eu și prima calfă o știe foarte bine», a spus tata și a mers trist și apăsător la treaba sa.

Din ziua aceea, prima calfă l-a urât pe tata, cu toate că acesta nu îi făcea nimic altceva, decât că prin prezența sa îi amintea de felul său rușinos de a proceda și de minciuna sa. Firește, Jansen - așa îl chema pe prima calfă - putea să simtă bine că unii muncitori nu aveau încredere deplină în el și îl credeau pe Christian mai mult decât pe el. Aceasta îl supăra așa, încât nu s-a mulțumit cu calomnia, ci căuta o ocazie să-l lovească pe tata și mai dureros.”

«Dar, mamă», a strigat Hans, cel mai vârstnic, tremurând de indignare, «de ce tata nu s-a dus la maistrul și nu i-a spus tot? Corect trebuie să rămână corect! Oare trebuie să lăsăm liniștiți să stea asupra noastră o bănuială falsă?»

Și ceilalți copii, în măsura în care înțelegeau gravitatea întâmplării, erau foarte iritați.

„Sigur, tata, dacă ar fi vorbit, ar fi fost în dreptul său”, a confirmat mama, „dar voi știți cât de timid era el pe vremuri; și la aceasta se adăuga că el nu putea să-și dovedească nevinovăția. Așa că el a făcut aceea la care ne gândim în ultimul rând: s-a rugat ca Dumnezeu, care cunoștea toată situația reală, să aducă la lumină nevinovăția sa. Și - aceasta vreau s-o mai adaug explicit - tata n-a uitat niciodată să ceară pentru rivalul său, ca el să ajungă la recunoașterea vinei sale și să-L găsească pe Mântuitorul.

Câteva săptămâni după cele întâmplate, tata a fost trimis la cămara cu untură de pește, unde erau multe butoaie de untură de pește, ca să ia din această grăsime scumpă. «Închide ușa bine din nou și agață cheia la locul ei!», s-a strigat în urma sa. Prima calfă, care era în apropiere, a auzit aceste cuvinte și în aceeași clipă trebuie să-i fi venit gândul rău, pe care l-a pus în practică după aceea. În pauza de prânz s-a furișat în cămara cu untură de pește și acolo a deschis cu ajutorul unui clește vrana butoiului din care Christian luase untură de pește înainte de prânz. Apoi s-a furișat neobservat înapoi și a agățat iarăși cheia la locul ei.

În ziua următoare, maestrul a condus un prieten prin întreprindere și îi arăta plin de mândrie amenajarea, care corespundea tuturor cerințelor vremii. La urmă, prietenul trebuia să admire și provizia de untură de pește. Dar abia deschisese maestrul ușa cămării, când l-a întâmpinat o masă întunecată, vâscoasă, de grăsime. Toată podeaua era acoperită cu untură de pește. Butoiul mare se golise până la înălțimea vranei.

«Ce este aici iarăși?», a sărit maestrul ca ars. «Aceasta nu putea s-o facă nimeni altcineva, decât pierde-vară de Christian. Unde este obraznicul? Să vină imediat aici! Vreau să știu cum a ticluit el aceasta, încât cepul puternic a căzut afară. Acest derbedeu!»

În timp ce Christian era adus, prietenul maestrului, un om de afaceri experimentat, privea butoiul, clătînând din cap.

«Aici trebuie să fie vorba despre intenție», a spus el apoi. «Cepul nu poate să cadă singur afară. În plus, aici sunt urmele lăsate de un clește. Băiatul trebuie să fie un flăcău răutăcios.»

Între timp venise tata.

«Ce rele ai făcut iar aici, derbedeule?», a strigat maestrul la el. «Ai desfăcut vrana cu un clește și untura scumpă de pește a curs afară. Spune adevărul! Cum ai ajuns să faci aceasta?»

Tata stătea acolo incremenit și privea cu privirea îngrozită ba la maestrul nervos, ba la masa alunecoasă de grăsime din fața sa, dar nu putea să scoată niciun cuvânt.

«Vrei să vorbești odată?», a strigat maestrul și a ridicat pumnul, ca să-i dea o lovitură sărmanului băiat. Dar prietenul său s-a băgat între ei. «Oprește-te!», a spus el și, trăgându-l la o parte pe omul nervos, i-a șoptit: «Nu-i face băiatului niciun rău! Îmi pare nevinovat. Acești ochi nu mint.»

Maistrul și-a retras mâna, dar mânia sa încă nu se risipise.

«Cară-te la treaba ta!», i-a strigat el ucenicului său. «Nu te voi concedia imediat, dar ulterior se va întâmpla.»

Sărmanul vostru tată s-a strecurat afară. Era ca sugrumat. Parcă avea plumb în mădulare. Încă nu era dezvinovățit de prima bănuială și acum a venit una nouă, mult mai gravă. Din ziua aceasta a fost ca distrus. El suferea groaznic sub învinuirea grea. Dar firea sa închisă l-a împiedicat să vorbească despre marele său necaz cu altcineva, decât cu Dumnezeuul său.”

«Dar a rămas totu așa, mamă? Doar nu tata o făcuse!», hohotea de plâns un glăscior; la fel și ceilalți copii o priveau cu lacrimi în ochi pe mama, ca și când voiau să-i citească răspunsul de pe buze.

„Nevinovăția tatălui a ieșit la lumină, copii. Pentru aceasta, Dumnezeu a purtat de grijă. Dar până atunci, tata a mai avut zile grele. Toți observau bine că micul ucenic devenea mereu mai tăcut și mai palid; la fel și maestrul, care, după ce prietenul său îl apăraseră așa pe cel bănuțit, nu a înfăptuit nimic din amenințările sale, ci îl ținușe cu atât mai sever sub observație. El era un om cinstit, care nu voia să-i facă nedreptate tatălui, ci dorea sincer să aducă lumină în acest întuneric tainic. Dar ce să facă? Credea, de asemenea, că pricina deprimării tatălui stătea în atitudinea celorlalți băieți, care erau permanent împreună cu tata, și care-l ironizau mereu pe ‚micul evlavios’ pentru propriile sale concepții. Deoarece maestrul nu era creștin, trecea peste aceasta cu o ridicare din umeri. Aici mai trebuie să adaug, că tata și ceilalți ucenici care erau din altă localitate, erau găzduiți într-o casă în apropierea întreprinderii, în care locuia un muncitor mai bătrân, a cărui soție se îngrijea de băieți.

Într-o duminică, maestrul, care locuia vizavi de tăbăcărie, observa cum ucenicii părăseau împreună casa. Numai Christian nu era cu ei. Se pare că băieții voiau să facă împreună o excursie. De ce nu mergea Christian cu ei? Nici maestrul nu putea să-și explice de ce această întrebare îi dădea atâta bătaie de cap. După o jumătate de oră nu s-a mai putut abține. Trebuia să vadă de ucenicul său tăcut. Așa că a intrat în casa goală. Când n-a găsit jos pe nimeni, a urcat treptele. În fața ușii dormitorului comun al ucenicilor s-a oprit, căci auzea înăuntru un vorbit încet. Deoarece ușa era întredeschisă, putea să înțeleagă limpede cele rostite. Recunoștea vocea lui Christian. Părea că se roagă. El a înțeleșe cuvintele:

«... Sunt așa de întristat pentru aceasta, încât nu pot să mănânc. Mereu trebuie să mă gândesc la aceasta. Ajută-mă, Doamne Isuse, să nu mă supăr când băieții spun că l-am înșelat pe maestrul. Tu știi totul despre pielea deteriorată și despre cum s-a întâmplat în cămara cu untură de pește; și Tu știi și cine a făcut totul.»

Bărbatul care asculta în spatele ușii se simțea ciudat. Băiatul vorbea cu Dumnezeu cum vorbește un copil cu tatăl său. Asemenea rugăciune încă nu auzise. El nu se ruga niciodată. El credea că rugatul era o treabă de prisos, pentru că el ajunsese suficient de departe și fără Dumnezeu. S-a îndepărtat încet. De acum îi era limpede de tot că ucenicul său era nevinovat, altfel n-ar fi putut să se roage lui Dumnezeu așa de copilărește de simplu. El aștepta acum cu nerăbdare, dacă Dumnezeu va asculta rugăciunea băiatului, dacă va lămuri problema întunecată și va aduce la lumină nevinovăția lui Christian.

În cursul aceleiași săptămâni, prima calfă și-a dat demisia. Proprietarul firmei a fost foarte surprins.

«Din ce motiv doriți să plecați?», l-a întrebat el pe om. «Mă gândeam că aici n-ați avea a vă plânga de nimic!»

«Fața evlavioasă a lui Christian mă supără», a fost răspunsul neașteptat. «Ori trebuie să plece el, ori eu.»

Maistrul asculta atent. Ce să însemne aceasta? Prima sa calfă voia să renunțe la postul său bun din cauza ‚feței evlavioase’ a unui ucenic? Aici trebuia să fie altceva în spate. Oare venise acum ceasul când se va descoperi secretul?

Privindu-l pătrunzător pe om, el a răspuns:

«Nici mie nu-mi place fața lui Christian, dar dintr-un alt motiv. Băiatul devine cu fiecare zi mai palid și mai liniștit, ca și când l-ar chinui o mâhnire tainică. Trebuie că cineva îi face viața amară. Întâmplarea cu butoiul de untură de pește tot nu s-a lămurit încă și la fel este cu pielea de bivoli tăiată. Dar ce ați pățit, Jansen? Deveniți dintr-odată alb ca varul. Mi se pare că dumneavoastră cunoașteți persoana respectivă, care l-a vizat pe băiat într-un mod atâta de rușinos, pe socoteala adevărului și a onestității. Vă rog, explicați-vă!»

Prima calfă se holba îngrozit la șeful său. Să mai iasă totuși la lumină vina sa? El a negat, bâlbâindu-se, dar toată atitudinea sa îi divulga vina și făcea vizibil ce încerca să ascundă. În buimăceala sa a scos la iveală chiar și un clește mic din buzunarul de la piept și i-l întindea meșterului. Acesta a tresărit. Aceasta era unealta care își lăsase urmele inconfundabile pe butoiul de untură de pește. În gând auzea din nou cuvintele bâlbâite ale ucenicului său: «Tu știi, Doamne Isuse, cum s-a petrecut totul în cămara de untură de pește ...». Da, Dumnezeu știa totul și acest Dumnezeu atotștiutor ascultase rugăciunea unui băiat și adusese la lumină ceea ce rămăsese ascuns așa de mult timp.

Proprietarul firmei s-a recules din nou.

«Și într-un asemenea om am avut încredere și l-am făcut prima calfă a întreprinderii mele!», a spus el cu glas tare. «Firește că sunteți concediat imediat. Dar întâi mărturișiți întregului colectiv vina dumneavoastră și nevinovăția lui Christian. Dacă refuzați să faceți aceasta, trebuie să plătiți despăgubire atât pentru pielea deteriorată, cât și pentru untura de pește pierdută, iar aceasta, pe loc!»

Omul a dat afirmativ din cap și a plecat rușinat. În ziua următoare a făcut ce i se spusese. Apoi a părăsit întreprinderea și nimeni n-a mai auzit nimic despre el.

Despre maistrul tatălui mai pot să relatez, că prin harul lui Dumnezeu s-a recunoscut ca păcătos în fața lui Dumnezeu și s-a predat Domnului Isus. Umblarea sinceră a tatălui și mărturia sa simplă fuseseră mijlocul pentru aceasta. Și faptul că dorința tatălui vostru a rămas până în ziua de astăzi, să-L glorifice pe Dumnezeu în viața sa, aceasta o știți.”

Povestirea mamei a ajuns la sfârșit. Pe fețele copiilor era o expresie serioasă, și totuși bucuroasă. Ei erau mândri de tatăl lor. Unul ca el voiau și ei să devină. - Cât de binecuvântat este totuși, când părinții creștini sunt un exemplu pentru copiii lor, în umblare și mărturie sinceră!